

„Lod', ktorá nás plaví do neznáma“

Po dlhom, vyčerpávajúcom dni, ktorý bol preťažený každodennými starosťami, som si rutinne sadla na okraj vane a zahľadela som sa na vodu, v ktorej sa rozpúšťala lacná, presne mojím pomerom vyhovujúca čerešňová pena do kúpeľa. Po zriedení s vodou mi pripomínala skôr vôňu nezrelých čerešní, ale nedovolila som si pripísať tomu veľký význam. Bolo to pre mňa menej podstatné než to, že mám v peňaženke už len korunu päťdesiat a do rozdávania dávky sociálnej pomoci mi zostáva ešte desať dní.

Z pochmúrnych myšlienok ma prebral drnčiaci telefón. Keďže len zriedkakedy zvoní, slúchadlo som zdvihla plná očakávaní. Moja najlepšia priateľka z detstva, s ktorou sme vyrastali spolu ako dve sestry, mi so smútkom v hlase oznámila, že túto chvíľu oddaľovala ako sa len dalo, ale nedá sa nič robiť, odchádza za prácou do zahraničia. Bol to len okamžik. Silno som zovrela slúchadlo v ruke, zažmurila som si oči a zadržala som dych. Chcela som zakričať dlhé „nie“, ale nezmohla som sa ani na slovo. Vedela som, že je jedna z mnohých, ktorá to tu nezvláda a opúšťa svoje rodinné hniezdo v domnení, že sa uplatní ďaleko za hranicami. Kým sa to človeka priamo netýka, nemá si to prečo uvedomovať, zrazu sa prebudí z krásneho detského sna a zistí, že každého stráca. Odíde spolužiak, odídu priatelia a zrazu niet bratranca ani sesternice. Ako by sa švihnutím prútika vytratila mladosť a na známe porekadlo: „Všade dobre, doma najlepšie“ si už nespomenie nik.

Sme malé mesto s obmedzenými možnosťami presadiť sa v niečom, ale kedy si konečne uvedomíme, že odchodom mladých ľudí stráca Tornaľa na svojej hodnote? Prečo to nikto nerieši? Koľkých priateľov mám ešte stratiť? Koľko klapiek si mám dať ešte na oči, len preto, že ja som sa tu rozhodla usadiť? Je to problém globálneho charakteru a viem, že hlavne nám mladým je každým dňom čoraz ťažšie...

Keď som sa dostala na strednú školu a začínala som mať aký – taký prehľad o životnej úrovni mladých ľudí, všade znelo: „Hlavne, aby si mala maturitu!“ Keď som strednú školu ukončila a na úrade práce som ukazovala maturitné vysvedčenie, ktoré mi bolo málo platné, už viedli vysoké školy. „V poriadku“, povedala som a vyplnila som si prihlášku na jednu z našich univerzít. Od toho dňa navštevujem úrad práce každý tretí týždeň. Najviac ma dojíma prístup, akým ma odbíjajú pri hľadaní si vhodného zamestnania. Vraj: „Kde máte ukončenú prax?“ Kde asi? Nikde! A kde by som ju vlastne mala mať ukončenú, keď ma nikde neprijmú do zamestnania práve preto, že nemám prax?! Každý chce odo mňa to, čo mi nikto nevie zabezpečiť. Koho by to nedorazilo? A keď mi ešte na margo dňa niekto povie, že zrejme nemám dostatočné vzdelanie, tak len zdvihnem posmešne kútik a už ma tam niet. Ja viem, že sranda musí byť, ale keď už máte dva diplomy aj s udelenými titulmi a bojujete o ďalší a ďalší, tak vám to začne vrtať v hlave.

Naháňajúc svoje sny a zatiaľ nedosiahnuté ciele, sa preto neraz vytrhnem z reality a prenášam sa do krásnej minulosti, kde sa moje túžby stotožňovali so splnenými snami, ktoré ukrývali v sebe čaro nevšednosti práve tým, že som bola na hranici detstva a dospelosti. Teraz som už len malým zrnkom piesku, ktoré sem – tam nadvihne vietor a povznesie k výšinám. Kto o mne vie, že si roky dopisujem s významnými osobnosťami slovenskej literatúry? A to, že by som sa rada stala žurnalistkou? Komu sa mám s tým popýšiť keď to pri dnešnom uponáhľanom životnom tempe nikoho nezaujíma? Zabúdame snívať a veriť snom. Existuje pre nás len tvrdá realita, ktorá nás nabáda k tomu, aby sme svoj rebríček hodnôt neustále menili, až z nich vzniknú len samé unáhlené závery. Mnohí z nás sa stratia v dave a už netúžia po uznaní. Najľahšie je potom obviňovať tých, ktorí sa narodili pod šťastnou hviezdou. Je to tak, niektorí z nás majú jednoducho smolu, blúdia nočnými uličkami a vymetajú miestne bary, nemajú prečo snívať, plánovať... no a zvyšok z nás je dávno v zahraničí, alebo sa pripravuje na tvrdý život čakajúc už siedmi rok na vetu: „Ste prijatá do pracovného pomeru na dobu neurčitú s možným nástupom ihneď.“

Nezabúdajme, sme len malou bodkou na mape, ale tá malá bodka je našim domovom a nemali by sme sa ho vzdať tak ľahko... bez boja!

Vaša Dadka